

ավելի լավ որդիներ: Թող որ մենք այս պահից ի վեր առաջադիմենք մեր ողջ զորությամբ՝ քայլելու հաստատակամորեն Փրկչի օրհնած ճանապարհով, քանի որ ինքներս մեզ պարզորոշ տեսնելը իմաստության սկիզբն է:

Եթե այդպես վարվենք, մեր լիառատ Աստված ձեռքը բռնած կառաջնորդի մեզ. մենք կզորանանք ու կօրհնվենք բարձրից:¹⁴

Իմ սիրելի՛ ընկերներ, աշակերտության սքանչելի ու իմաստալից ուղու առաջին քայլն սկսվում է նրանից, երբ մենք տալիս ենք այս պարզ հարցը.

«Միթե ե՞ս եմ, Տէր»:

Այդ մասին ես բերում եմ իմ վկայությունը և թողնում եմ ձեզ իմ օրհնությունը՝ Հիսուս Քրիստոսի անունով. ամեն: ■

ՀՂՈՒՆԵՐ

1. Մատթեոս 26.21–22. շեշտադրումն ավելացված է:
2. Մատթեոս Է.3, 5:
3. Stu Errol Morris, “The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is,” *New York Times*, June 20, 2010, <http://opinionator.blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1>.
4. Stu Justin Kruger and David Dunning, “Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments,” *Journal of Personality and Social Psychology*, Dec. 1999, 1121–34.
«4 ուսումնասիրությունների ընթացքում հետազոտողները հայտնաբերել են, որ հումորի, քերականության և տրամաբանության թեստերի միավորների մեկ քառորդից ցածր գնահատական ստացած մասնակիցները չափազանց գերազնահատել են իրենց թեստերի արդյունքներն ու իրենց ունակությունները: Չնայած որ նրանց թեստերը արժեք 12 տոկոս, նրանք իրենք իրենց գնահատում էին 62 տոկոս» (from the abstract at psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Stu Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), section one, chapter 3. Հետազոտողը երեք գործընկերի խնդրել էր գնահատել իրենց անձնական ներդրումը կազմակերպության հաջողության գործում: Նրանց ներդրումի ինքնագնահատականը իրական գնահատականից 150 տոկոսով ավելին էր:
6. Ս Տիմոթեոս Ա.11:
7. Բ Կորնթացիս Դ.4:
8. Դուկաս ԺԲ.34:
9. Եփեսացիս Գ.18:
10. Վարդապետություն և Ուխտեր Գ.6:
11. Տես Ավմա 17.11:
12. Տես Եթեր 12.27:
12. Հակոբոս Դ.6, 10:
14. Տես Վարդապետություն և Ուխտեր 1.28:

Նախագահ Հենրի Բ. Այրիկզ
Առաջին Նախագահության Առաջին Խորհրդակալ

Նախապատրաստական քահանայություն

Քահանայության նախապատրաստության մեջ «ցույց տուր ինձ» սկզբունքը ավելի կարևոր է, քան «ասա ինձ»:

Ես երախտապարտ եմ, որ հավաքվել ենք Աստծո քահանայությամբ, տարածվելով ողջ աշխարհով: Ես շնորհակալ եմ ձեր հավատքի, ձեր ծառայության և ձեր աղոթքների համար:

Այս երեկո իմ ուղերձը Ահարոնյան Քահանայության մասին է: Այն ուղղված է նաև բոլորիս, ովքեր օգնում են իրականացնել Տիրոջ խոստումները նրանց, ովքեր կրում են «փոքրագույն քահանայությունը», ինչպես նկարագրվում է սուրբ գրություններում:¹ Այն նաև կոչվում է նախապատրաստական քահանայություն: Այդ փառավոր նախապատրաստության մասին եմ ես խոսելու այս երեկո:

Տիրոջ ծրագիրը լի է նախապատրաստությամբ: Նա պատրաստել է երկիրը մեզ համար, որպեսզի փորձվենք և մահականցու հնարավորություններ ունենանք: Մինչ մենք այստեղ ենք, մենք գտնվում ենք «նախապատրաստական վիճակում», ինչպես ասվում է սուրբ գրքերում:²

Այժմ մարգարեն նկարագրել է այդ նախապատրաստության կենսական կարևորությունը հավերժական կյանքի համար, որում մենք

կարող ենք ընդմիջտ ապրել ընտանիքներով Հայր Աստծո կամ Հիսուս Քրիստոսի հետ:

Նախապատրաստության կարիքը նա այսպես է բացատրել. «Եվ մենք տեսնում ենք, որ մահ է գալիս մարդկության վրա, այո, մահը, որի մասին խոսեց Ամուղեկը, որը ժամանակավոր մահն է. այնուամենայնիվ, կար մի ժամանակահատված՝

որպես զուգրնկեր գաս մի քանի այցերի»: Մի անգամ նա ինձ իր հետ տարավ մի այրի կնոջ տուն, ով միայնակ էր ապրում և ուտելիք չուներ: Տան ճանապարհին նա կանգնեցրեց իր մեքենան, բացեց իր սուրբ գրությունները և ասաց ինձ, թե ինչու այնպիսի վերաբերմունք ցուցաբերեց այդ այրու հանդեպ, կարծես, նա զորություն ունի ոչ միայն հոգ տանելու իր մասին, այլ, ապագայում, կկարողանա օգնել ուրիշներին:

Մեկ այլ այց կատարեցինք մի տղամարդու, որն երկար ժամանակ բացակայել էր Եկեղեցում: Իմ եպիսկոպոսը հրավիրեց նրան վերադառնալ և լինել Սրբերի հետ: Ես զգացի իմ եպիսկոպոսի սերը նրա հանդեպ, ով ինձ թվում էր չսիրված և ըմբոստ թշնամի:

Մեկ այլ առիթով մենք այցելեցինք մի տուն, որտեղ երկու փոքր աղջիկների ակոհողից տառապող ծնողները ուղարկեցին դիմավորելու մեզ: Դռան ցանցի ետևից փոքրիկ աղջիկները մեզ ասացին, որ իրենց մայրն ու հայրը քնած էին: Եպիսկոպոսը շարունակեց խոսել նրանց հետ, ժպտալով և զովելով նրանց բարի և քաջ լինելու համար, ինձ թվաց, մոտ տաս րոպե: Հեռանալիս ես քայլում էի նրա կողքով, և նա ցածր ձայնով ինձ ասաց. «Մա լավ այցելություն էր: Այդ փոքրիկ աղջիկները երբեք չեն մոռանա, որ մենք եկանք»:

Երկու օրհնություն, որ ավագ զուգրնկերները կարող են տալ, դա վստահությունն է և հոգատարության օրինակը: Ես դրա ակնատեսը եղա, երբ իմ որդուն կցեցին տնային ուսուցման մի զուգրնկերոջ, որը քահանայության շատ ավելի մեծ փորձ ուներ: Նրա ավագ զուգրնկերը երկու անգամ եղել էր միսիայի նախագահ և ծառայել էր ղեկավար այլ պաշտոններում:

Իրենց նշանակված ընտանիքներին այցելելուց առաջ այդ փորձառու քահանայության ղեկավարը խնդրեց թույլտվություն նախ այցելելու որդուս մեր տանը: Նրանք թույլ տվեցին ինձ լսել: Ավագ զուգրնկերը բացեց աղոթքով, խնդրելով օգնություն: Հետո նա որդուս այսպիսի

մի բան ասաց. «Կարծում եմ, մենք պետք է ուսուցանենք մի դաս, որն այդ ընտանիքի համար կինչի որպես ապաշխարության կանչ: Կարծում եմ, այս ուղերձը նրանք ավելի լավ քեզանից կընդունեն, քան եթե դա գա ինձանից: Ի՞նչ ես կարծում»:

Հիշում եմ որդուս աչքերի սարսավիղ: Ես մինչ այժմ կարող եմ զգալ այդ պահի երջանկությունը, երբ որդիս ընդունեց այդ վստահությունը:

Պատահական չէր, որ եպիսկոպոսը կցեց իրար այդ զուգրնկերներին: Դա արվեց լուրջ նախապատրաստությամբ, որով ավագ զուգրնկերը սովորեց այդ ընտանիքի զգացմունքների մասին: Դա արվեց ոգեշնչմամբ, որով նա մի քայլ ետ կանգնեց, վստահելով անփորձ երիտասարդին ապաշխարության և ապահովության կոչ անել Աստծո տարեց զավակներին:

Ես չգիտեմ, ինչով ավարտվեց նրանց այցելությունը, սակայն գիտեմ, որ եպիսկոպոսը, Մեքսիկոյի Քահանայություն կրողը և Տերը պատրաստում էին տղային դառնալ քահանայության տղամարդ և մի օր էլ՝ եպիսկոպոս:

Քահանայության նախապատրաստության նման պատմություններ ծանոթ են ձեզ. դուք ականատես եք եղել դրանց ձեր կյանքում կամ իքներդ եք ունեցել նման փորձառություն: Դուք ճանաչել եք կամ եղել եք այդպիսի եպիսկոպոսներ, զուգրնկերներ

և ծնողներ: Դուք տեսել եք Տիրոջ ձեռքը քահանայության ձեր պարտականություններին պատրաստվելիս, որոնք, Նա գիտեր, ձեր առջևում են:

Քահանայության մեջ մենք բոլորս պարտավոր ենք օգնելու Տիրոջը պատրաստել մյուսներին: Կան բաներ, որոնք մենք կարող ենք անել, որ առավել կարևոր են: Վարդապետությունն ուսուցանելիս մեր խոսքերից շատ ավելի գորեղ է վարդապետությամբ ապրելու մեր օրինակը:

Քահանայության մեր ծառայության մեջ կարևորագույն նշանակություն ունի մարդկանց հրավիրելը գալ դեպի Քրիստոսը հավատքով, ապաշխարությամբ, մկրտությամբ և Սուրբ Հոգին ստանալով: Նախագահ Թոմաս Ս. Մոնտոնը, օրինակ, քարոզներ է կարդում այդ բոլոր վարդապետությունները մարդկանց սրտերին մոտեցնելու համար: Բայց այն, ինչ ես գիտեմ, որ նա արել է Եկեղեցու մարդկանց, միսիոներների և ընկերների հետ, երբ նախագահում էր Տորոնտոյի միսիայում, առավել շատ է ինձ ոգեշնչում գործել:

Քահանայության նախապատրաստության մեջ «ցույց տուր ինձ սկզբունքը ավելի կարևոր է, քան «ասա ինձ»:

Ահա թե ինչու են սուրբ գրություններն այդքան կարևոր քահանայության մեջ մեզ պատասարտելու հարցում: Դրանք լի են

օրինակներով: Ես զգում եմ, կարծես, կարող եմ տեսնել Ալմային, որը հետևում է հրեշտակի հրամանին և շտապում վերադառնալ՝ իրեն մերժած Ամմոնիայի ամբարիշտ ժողովրդին ուսուցանելու համար:⁴ Ես զգում եմ բանտախցի ցուրտը, երբ Աստված Մարգարե Ջոզեֆին ասաց քաջ լինել և որ նրա մասին հոգ են տանում:⁵ Մտքում ունենալով այդ պատկերները, մենք կարող ենք պատրաստ լինել դիմանալու մեր ծառայության դժվարություններին, երբ դրանք ծանր թվան:

Հայրը կամ եպիսկոպոսը կամ տնային ուսուցման ավագ զուգրնկերը, ով վստահություն է ցուցաբերում երիտասարդ քահանայություն կրողի հանդեպ, կարող է փոխել նրա կյանքը: Մի անգամ իմ հորը Տասներկու Առաքյալների Քվորումի անդամներից մեկը խնդրեց համառոտ աշխատություն գրել գիտության և կրոնի մասին: Հայրս ճանաչված գիտնական էր և հավատարիմ քահանայություն կրող: Մակայն ես հիշում եմ այն պահը, երբ նա տվեց ինձ այդ աշխատությունը և ասաց. «Տասներկուսին սա ուղարկելուց առաջ ուզում եմ, որ դու կարդաս սա: Դու կիմանաս, թե արդյոք այն ճշմարիտ է»: Նա ինձանից 32 տարի մեծ էր և շատ ավելի իմաստուն և խելացի:

Ես դեռևս ամբողջում եմ ստանում այդ վստահությունից, որ դրսևորեց հրաշալի հայր և քահանայության տղամարդ հանդիսացող այդ մարդը: Ես գիտեմ, որ նրա վստահությունը ոչ թե իմ, այլ Աստծո հանդեպ էր, որը կասեր ինձ, թե արդյոք դա ճշմարիտ էր: Դուք՝ փորձառու զուգրնկերներ, կարող եք օրհնել երիտասարդ քահանայություն կրողին նախապատրաստության մեջ, երբ էլ որ նման բարի վստահություն ցուցաբերեք: Դա կօգնի նրան ճանաչել ռզեշնչման մեղմ զգացումը, երբ ինքը մի օր իր ձեռքերը դնի կնքելու համար հիվանդ երեխային, որից բժիշկները հրաժարվել են: Այդ վստահությունը ինձ օգնել է բազմաթիվ անգամներ:

Քահանայության մեջ ուրիշներին օգնելու մեր հաջողությունը կախված է նրանից, թե որքան ենք մենք

սիրում նրանց: Դա հատկապես ճշմարիտ է, երբ մենք կարիք ունենք ուղղելու նրանց: Մտածեք մի պահ այն մասին, երբ Միսարոնյան Քահանայություն կրողը, գուցե հաղորդության սեղանի մոտ, սխալ է գործում որևէ արարողություն կատարելիս: Մա լուրջ խնդիր է: Երբեմն սխալն ուղղում է պահանջում հանրության աջակցությունը, առաջացնելով զայրույթի, նվաստացման կամ անգամ մերժման զգացում:

Դուք կհիշեք Տիրոջ խորհուրդը. «Ժամանակին խստությամբ հանդիմանելով, երբ ներշնչվում ես Մուրբ Հոգով. և ապա, դրանից հետո, ավելի մեծ սեր ցույց տալով նրա հանդեպ, ում հանդիմանել էս, չինի թե նա քեզ իր թշնամին համարի»:⁶

Ավելի մեծ բառերը հատուկ իմաստ են կրում քահանայություն կրողներին պատրաստելիս, երբ նրանք ուղղում ստանալու կարիք ունեն: Այդ բառերը նշանակում են ավելի մեծ սեր: «Ցույց տալով» արտահայտությունը խոսում է այդ ավելի մեծ սիրո մասին: Նրանք, ովքեր պատրաստում են քահանայություն կրողներին, անշուշտ սխալներ կտեսնեն նրանց կողմից: Ձեր կողմից ուղղում ստանալուց առաջ նրանք պետք է զգան ձեր սերը՝ արագ և հաստատուն: Նրանք պետք է զգան ձեր անկեղծ գովասանքը՝ ձեր ուղղումը ընդունելուց առաջ:

Տերն Ինքն է պահել փոքրագույն քահանայություն կրողների, ընդունելով նրանց ներուժը և արժեքը Իր համար: Լսեք այս խոսքերը, որոնք արտասանում է Հովհաննես Մկրտիչը, երբ վերականգնվեց Միսարոնյան Քահանայությունը. «Իմ ընկերակից ծառաներ, Մեսիայի անունով ես շնորհում եմ ձեզ Միսարոնի Քահանայությունը, որը կրում է հրեշտակների սպասավորության, ապաշխարության ավետարանի և մեղքերի թողության համար ընկղմամբ մկրտության բանալիները. և այն այլևս երբեք չի վերցվի երկրի վրայից, մինչև որ Ղևիի որդիները կրկին արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը»:⁷

Միսարոնյան Քահանայությունը ավելի բարձր՝ Մելքիսեդեկյան Քահանայության հավելումն է:⁸

Որպես ամբողջ քահանայության նախագահ՝ Եկեղեցու նախագահը նախագահում է նաև նախապատրաստական քահանայության վրա: Օգնության հասնելու տարիների Նրա ուղերձները կատարելապես համապատասխանում են ապաշխարության և մկրտության ավետարանը մարդկանց կյանք բերելու պատգամին:

Մարկավագների, ուսուցիչների և քահանաների քվորումները կանոնավոր խորհրդակցում են, որպեսզի յուրաքանչյուր անդամի մոտեցնեն Տիրոջ քվորումին: Նախագահությունները հանձնարարում են անդամներին օգնության ձեռք մեկնել հավատքով և սիրով: Մարկավագները բաժանում են հաղորդությունը ակնածանքով և հավատքով, որպեսզի անդամները զգան Քավության ազդեցությունը և վճռեն պահել պատվիրանները, ճաշակելով այդ սրբազան խորհրդանիշները:

Ուսուցիչները և քահանաները աղոթում են իրենց զուգրնկերների հետ, որպեսզի կատարեն Եկեղեցին հսկելու պարտականությունը, անձ առ անձ: Եվ այդ միությունները աղոթում են միասին, սովորելով ընտանիքների կարիքների և հույսերի մասին: Այդ անելով նրանք պատրաստվում են մեծ օրվան, երբ հավատքով կնախագահեն որպես հայր իրենց իսկ ընտանիքում:

Ես վկայում եմ, որ բոլորը, ովքեր միասին ծառայում են քահանայության մեջ, պատրաստում են մարդկանց Տիրոջ զայտսին Իր Եկեղեցի: Հայր Աստվածն ապրում է: Ես գիտեմ, որ Հիսուսը Քրիստոսն է, և որ Նա սիրում է մեզ: Նախագահ Թոմաս Ս. Մոնսոնը Տիրոջ ապրող մարգարեն է: Ես սա վկայում եմ Հիսուս Քրիստոսի սուրբ անունով, ամեն: ■

ՀՂՈՍՆԵՐ

1. Վարդապետություն և Ուխտեր 84.26, 30; 107.14:
2. Ավմա 42.10, 13:
3. Ավմա 12.24:
4. Տես Ավմա 8.14–18:
5. Տես Վարդապետություն և Ուխտեր 122.9:
6. Վարդապետություն և Ուխտեր 121.43:
7. Վարդապետություն և Ուխտեր 13.1:
8. Տես Վարդապետություն և Ուխտեր 107.14:

